Discurs de comiat de David Rodríguez i González, alcalde de Solsona

Ple extraordinari, 15 de setembre de 2021

Senyors regidors i regidores, solsonins i solsonines,

L'absència de públic en aquesta sala ens recorda que la pandèmia encara és present a les nostres vides i condiciona tot tipus d'actes. També, com no pot ser d'altra manera, aquest d'avui, malgrat que anem recuperant de mica en mica la normalitat. Hem viscut un any i mig molt complicat per a tothom, en el qual hem patit dificultats econòmiques i socials però, sobretot, sanitàries. Hem perdut amics, familiars i veïns com a conseqüència d'aquesta malaltia. Aquests darrers temps m'he hagut d'adreçar a vosaltres en diverses ocasions per a posar-vos al corrent de la situació pandèmica a la ciutat, de les noves mesures de contenció de la propagació del virus o per a demanar-vos prudència. Permeteu-me que, ara, en la meva darrera intervenció com a alcalde de Solsona, comenci recordant totes les persones que ens han deixat aquests divuit mesos i enviï una abraçada ben forta a les seves famílies.

El 23 de gener de 2010 m'adreçava per primera vegada al conjunt dels solsonins i les solsonines en unes circumstàncies que contrasten enormement amb les d'avui. Aquest saló de plens era ple de gom a gom de ciutadans que, després d'unes setmanes luctuoses per la malaltia i posterior defunció de l'estimat alcalde Jounou, acudien a aquest ajuntament amb la incertesa sobre l'avenir de Solsona. Després del que ens havia costat arribar a governar la ciutat, de la il·lusió i les esperances dipositades per tanta gent en el nou govern, l'infortuni ens abatia i ens manllevava la

persona que ens havia conduït fins al canvi. I jo havia de de substituir algú insubstituïble.

Així esdevenia un alcalde relativament jove, ple de dubtes i pors, que intentava dissimular com podia, però també amb una ferma voluntat de superar les dificultats i treballar de valent per a no malmetre el llegat que m'havia estat confiat. Avui toca fer balanç de la feina feta tots aquests anys. Valorar si ha pagat la pena l'esforç i si hem sabut ser dignes continuadors d'aquell esperit Jounou en la manera de fer política.

I em sento humilment satisfet de la feina feta aquests anys. És per això, també, que sentia que no podia allargar gaire més la meva estada a l'alcaldia de la ciutat. He tingut la necessitat de tancar el cicle, i de tancar-lo bé. Ja vaig intentar fer-ho anteriorment, però el recent nomenament com a secretari de Governs Locals i Relacions amb l'Aran de la Generalitat i la generositat dels companys de govern municipal fa que això sigui possible avui. He volgut fer-ho d'una manera esglaonada, conscient de la màxima que aconsella cuidar el final tant com tenim cura del principi.

És evident que ningú no pot fer gran cosa tot sol. Si fem un balanç positiu d'aquest període és, sobretot, gràcies a la dedicació dels regidors i regidores que m'han acompanyat en el govern de la ciutat aquests anys, d'Esquerra Republicana de Catalunya, però també d'El Comú i el PSC. Des dels primers, amb els quals vàrem haver de superar l'absència inesperada del nostre amic i líder carismàtic, fins als actuals, amb els quals hem hagut de treballar de valent per superar una pandèmia mundial. I, entremig, amb aquells companys d'executiu que han hagut d'esquivar una crisi econòmica que tot just es començava a superar abans no ens visités aquest maleït virus. A tots, us agraeixo el suport i la feina feta. A tots i totes us considero amics amb els quals he tingut la sort de treballar plegats pel bé de la nostra comunitat.

En aquest punt, em plau tenir un record especial per al Salvi Nofrarias. En ell puc personificar moltes de les coses positives que m'ha aportat la meva experiència en la política municipal. He fet bons amics, grans persones que ajuden a fer la vida

agradable. Però també n'han marxat molts, i amb la seva absència ens en resta l'enyor.

Durant aquests prop de quatre mandats, hem pogut dotar Solsona de grans equipaments i, alhora, tenir cura d'aquella política de les petites coses, dels detalls que ajuden a tenir una ciutat més endreçada i millorar la percepció de qualitat de vida dels seus ciutadans. I ho hem pogut fer en una època difícil per als ajuntaments, amb restriccions pressupostàries i normatives. Només cal rememorar la ciutat de fa quinze anys i constatar-ne la transformació d'un munt d'espais.

En una visita a Solsona, en Lluís Llach, fent referència a la seva bellesa i al fet que jo en fos l'alcalde, em va dir: "Quina sort que tens, punyetero!". Certament, tenim un nucli antic preciós, fruit de la cura amb què l'han preservat les generacions anteriors i que fa agraït el deure de cuidar-lo. De la mateixa manera que podem considerar el nucli antic cor urbanístic de la nostra ciutat, el teixit associatiu l'és del batec de la societat local. Tenim una riquesa i vitalitat d'entitats culturals, socials i esportives que injecten a Solsona un dinamisme poc habitual en altres indrets. Com a alcalde, felicito totes les persones que ho feu possible, i agraeixo la col·laboració que hem mantingut aquests anys.

Des del primer moment vàrem tenir clar que calia posar l'accent en les polítiques socials i, per això mateix, també en la reactivació econòmica, entesa com la millor manera de resoldre moltes qüestions socials. Si es crea ocupació, es pal·lien dificultats socioeconòmiques. I estic especialment orgullós d'haver contribuït en la creació de l'Agència de Desenvolupament Local del Solsonès i Cardona, fruit de la col·laboració entre municipis i ens públics i privats. L'Agència és una mostra d'una generositat poc habitual en política i amb uns resultats que situen aquest "ens" com a model arreu del país.

No vull convertir el discurs de comiat en un relat exhaustiu de la feina feta aquests anys. Seria feixuc i us avorriria als que teniu la paciència d'escoltar-me. Però sí que vull deixar constància d'un altre dels aspectes que ha marcat l'esperit dels governs que he tingut l'honor de presidir: la pluralitat i la transparència

informativa dels canals de comunicació municipals. El tracte dels mitjans ha intentat ser coherent amb els valors democràtics que sempre hem defensat. De fet, la professionalitat i el bon fer de les persones que hi treballen han facilitat molt la feina; només es tractava de deixar-les treballar sense ingerències polítiques. Crec que la línia marcada deixa una empremta silenciosa que farà que el conjunt de la ciutadania difícilment accepti, ara ja, una altra manera de fer.

Igualment, durant els mandats que he presidit, he intentat mantenir un ferm i inequívoc sentit institucional de l'alcaldia i del conjunt de l'Ajuntament. Les institucions serveixen per a donar serveis als ciutadans; però també cal cuidar-les per facilitar-los la tasca. M'hi he sentit acompanyat, des del primer moment, pel conjunt de la població solsonina. He percebut el seu escalf i respecte cap a la figura de l'alcalde. A vegades, en petits detalls, com cada vegada que un nen o els meus amics d'Amisol m'han saludat pel carrer amb un "adeu, alcalde!", acompanyat d'un somriure. Quin bé m'han fet aquests gestos per ajudar a carregar el pes de la responsabilitat i l'estrès del dia a dia!

Vull agrair a les formacions de l'oposició i a tots els regidors i regidores que l'han integrat aquests mandats, el tracte cordial amb què ens hem tractat. Evidentment, no sempre hem coincidit amb les decisions preses o la priorització de les actuacions que calia dur a terme, però hem sabut mantenir una relació personal correcta. En alguns casos, fins i tot, d'amistat. Gràcies pel tracte que m'heu dispensat i disculpeu, si en alguna ocasió no he sabut tenir més paciència amb les vostres observacions.

Fa catorze anys vaig entrar al consistori pletòric d'il·lusions i ganes de treballar per a la meva ciutat. I no hauria pogut fer-ho sense l'engranatge intern d'aquesta maquinària. Tenim grans professionals a l'Ajuntament que fan possible prestar uns serveis públics de qualitat. Però gestionar persones, les seves diferents sensibilitats i ajudar-les a desenvolupar tot el seu potencial és difícil, especialment en una plantilla que depassa el centenar de treballadors. Hem passat moments de nervis i alguna vegada ens hem enfadat –res que no passi en qualsevol lloc de treball. Però

també hem rigut i, en molts casos, crec que podem dir que ens hem fet amics. Ha estat un plaer treballar amb vosaltres pel bé de la nostra comunitat.

Evidentment, entre el personal hi incloc les treballadores socials, tot i que, pròpiament, no són empleades de l'Ajuntament. Elles em van ajudar a situar-me quan vaig aterrar a la casa gran, entre d'altres, com a regidor d'Acció Social. Des de llavors, ens ha unit una sintonia especial i hem pogut fer grans coses per a diversos col·lectius. Cuideu-me-les, que s'ho mereixen tot.

Avui s'acomiada un alcalde, però n'arriba un de nou, en aquest cas, una de nova. No puc obviar el caràcter històric del fet que per primera vegada una dona assumeixi la vara de comandament de Solsona. Estic convençut que deixo la nau municipal en molt bones mans. La Judit és una persona d'una gran vàlua i us emplaço a fer-li la mateixa confiança que m'heu fet a mi. Tampoc no tindrà les coses fàcils (de fet, mai no ho són en un ajuntament, em temo), però té les aptituds i l'actitud necessàries per a gestionar amb èxit els afers municipals. Molta sort i encerts, Judit!

A la Roma antiga, sovint, quan un general entrava triomfant damunt la seva quadriga en una ciutat per a ser aclamat pel poble, al seu costat duia un servent que li xiuxiuejava a l'orella: *"Hominem te esse memento. Memento mori"* (Recorda que ets un home; recorda que has de morir). Això havia d'ajudar-lo a evitar els errors provocats pel seu ego. Saber que aquella gent amb tant de poder era capaç d'entendre el valor i la fortalesa de la humilitat i de la senzillesa, de no creure's mai més que ningú, m'ajuda a tocar de peus a terra. Sé que ets un dona humil, Judit. Que aquesta anècdota històrica t'ajudi a no deixar de ser-ho.

Deixo per al final, l'agraïment més important de tots. El de la meva família. A cada proclamació d'alcalde he promès a la Mercè que la compensaria de tantes absències. Em sembla que és de les coses que m'ha costat més de complir. Quan no podia ser present, perquè no hi era. I, sovint, quan hi era, el meu cap estava pensant en altres coses. Un és alcalde les 24 hores del dia, 365 dies l'any. Ella ho sap més que ningú. I els meus fills que, quan eren més joves i necessitaven més el

seu pare, el trobaven absent. A vosaltres ja no us diré que us ho compensaré, perquè no m'agradaria que penséssiu que us vull mortificar.

En tots els discursos d'investidura que he pronunciat aquí he acabat reproduint les últimes paraules del Xavier Jounou en la seva presa de possessió. Ho he fet com a homenatge, però també per a recordar-me a mi mateix d'on vinc i l'esperit que havia de marcar la meva manera de fer política. Espero haver sabut estar a l'altura del que de mi s'esperava. Penso que l'esforç ha pagat la pena, i desitjo que pugueu valorar els mandats en què he estat alcalde com a fructífers. I, si més no, que l'honradesa, la humilitat, l'equitat i la proximitat, hagin estat maneres de fer que ningú no em pugui negar.

Visca Solsona, visca Catalunya, visca la Llibertat i la Concòrdia!

Moltes gràcies!